

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. ve věci

žalobce: J.N.
zastoupen JUDr. Dagmar Soukenkovou, advokátkou
sídlem Masná 1850/4, 702 00 Ostrava-Moravská Ostrava

proti
žalovanému: Generální ředitel Generálního finančního ředitelství
sídlem Lazarská 15/7, 117 22 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2024 č. j. 16630/24/7400-11196-050763

takto:

- I. Rozhodnutí Generální ředitelky Generálního finančního ředitelství ze dne 28. 3. 2024 č. j. 16630/24/7400-11196-050763 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 15 342 Kč, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám advokátky JUDr. Dagmar Soukenkové, sídlem Masná 1850/4, 702 00 Ostrava - Moravská Ostrava.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje P. S.

Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou doručenou soudu dne 28. 5. 2024 domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Generálního finančního ředitelství, ředitele Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 8. 12. 2023, č.j. 4102887/23/3200-00061-810276, kterým byla žalobci podle § 331 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce (dále jen „zákoník práce“), uložena povinnost zaplatit ve prospěch ČR – Generálního finančního ředitelství částku 368 370 Kč do 3 dnů od právní moci rozhodnutí.
2. Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu jako nezákonné. Připomněl, že Komise pro odškodňování služebních, respektive pracovních úrazů a nemocí z povolání Generálního finančního ředitelství (dále jen „Komise“), která dne 7. 8. 2017 projednala první nárok žalobce na náhradu škody v souvislosti s pracovním úrazem ve výši 129 167 Kč, návrhu žalobce vyhověla v plné výši a částka byla žalobci vyplacena dne 12. 9. 2017; dále Komise dne 12. 6. 2020 a 15. 10. 2020 projednala druhý nárok žalobce na náhradu škody v souvislosti s pracovním úrazem ve výši 290 219 Kč, návrhu žalobce vyhověla v plné výši a částka byla žalobci vyplacena dne 11. 12. 2020. Až poté, v prosinci 2021 si Komise nechala vypracovat znalecký posudek MUDr. J. B. a na základě tohoto posudku Komise rozhodla dne 1. 2. 2022 o zrušení výše uvedených pravomocných rozhodnutí o přiznání náhrad.
3. Napadeným rozhodnutím se tedy žalovaný po žalobci domáhá vrácení rozdílu mezi částkou žalobci již vyplacenou a částkou nově žalobci přiznanou ve výši 51 016 Kč. Toto rozhodnutí však žalobce považuje za nezákonné, neboť má za to, že částky, které přijal v dobré víře jakožto plnění zaměstnavatele na náhradu škody na zdraví, není povinen vrátit, neboť podle § 331 zákoníku práce, který se vztahuje také na služební poměr, vrácení neprávem vyplacených částek může zaměstnavatel na zaměstnanci požadovat, jen jestliže zaměstnanec věděl nebo musel z okolností předpokládat, že jde o částky nesprávně určené nebo omylem vyplacené. Žalobce tvrdí, že vyplacené částky přijal v dobré víře, neboť jejich výplata se opírala a vycházela z právních předpisů a interních aktů žalovaného platných v době uplatnění nároků.
4. Žalobce dále uvedl, že se ztotožňuje s odůvodněním rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 3. 2024, č. j. 22 Ad 13/2023-47, v němž byla řešena otázka zákonnosti postupu žalovaného při projednávání a placení nároků na náhradu škody žalobci.
5. V té souvislosti žalobce tvrdil, že pro posouzení nároku na vrácení částek je podstatné posouzení, zda rozhodnutí ředitelky sekce ekonomiky GFŘ mělo povahu rozhodnutí či nikoliv. Žalobce se domnívá, že celý postup žalovaného při rozhodování a přiznání nároků žalobce na náhradu škody z pracovního úrazu a jeho vymáhání části těchto nároků zpět je řetězením nezákonných postupů žalovaného.
6. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. O nárocích žalobce (prvním a druhém nároku) bylo rozhodnuto příslušným služebním orgánem v předepsaném řízení, toto rozhodnutí je pravomocné a vykonatelné. Připomněl přitom závěry rozsudku NSS ze dne 27. 6. 2024, č. j. 8 Ads 111/2024-43, který zrušil rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 3. 2024, č. j. 22 Ad 13/2023-47 se závěrem, že rozhodnutí ředitelky Sekce ekonomiky GFŘ byla nicotná.

7. K námitce žalobce stran existence dobré víry žalovaný zdůraznil, že žalobci již v době podání prvního návrhu na náhradu škody nesvědčila dobrá víra, které se dovolává. Žalobce totiž neinformoval Komisi o významné okolnosti, a to, že trpí od mládí vertebrogenním algickým syndromem, který je celoživotním postižením benigního charakteru. Podle žalovaného žalobce vědomě uvedl Komisi v omyl, resp. zamlčel skutečnosti podstatné pro hodnocení úrazu a jeho následků za účelem získání vlastního prospěchu. Takové jednání podle žalovaného vylučuje dobrou víru žalobce. Žalovaný se závěrem dovolává závěrů rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 5. 9. 2014, sp. zn. 21 Cdo 3599/2013. Podle žalovaného rozhodnutí o vyplacení náhrady škody byla následně zrušena, a staly se vyplacené částky neprávem vyplacenými, avšak nikoliv proto, že zde v době jejich výplaty nebyl právní důvod pro jejich výplatu, nýbrž proto, že tento důvod dodatečně odpadl.

Zjištění z obsahu správních spisů

8. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že žalobce coby zaměstnanec Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj, Územní pracoviště Ostrava III, dne 9. 9. 2016 v 7:47 při příchodu na pracoviště při chůzi po schodech ze třetího do čtvrtého nadzemního podlaží v budově svého služebního působiště zakopl špičkou pravé boty o hranu schodu. Ve snaze zabránit svému pádu se žalobce chytil pravou rukou zábradlí, a proto k úplnému pádu nedošlo, nicméně žalobce ucítil okamžitou bolest, kterou popsal jako „vystřelení do zad“.
9. Žalobce ohlásil služební úraz neprodleně dne 9. 9. 2016 zaměstnavateli a dne 16. 9. 2016 byl vyhotoven záznam o úrazu. V tomto záznamu je v části popisující úrazový děj a okolnosti, za nichž došlo k úrazu výslovně uvedeno, že žalobce se již v minulosti léčil na bolest páteře.
10. Ze spisu vyplývá, že v den služebního úrazu dopoledne žalobce vyhledal lékařské ošetření, po němž následovala další vyšetření a pracovní neschopnosti.
11. Žalobce uplatnil dne 21. 6. 2017 v souvislosti se služebním úrazem nárok na náhradu škody ve výši 129 167 Kč za období pracovní neschopnosti trvající od 13. 9. 2016 do 12. 5. 2017(dále také jen „1.nárok“).
12. Nárok byl projednán Komisí pro odškodňování služebních, respektive pracovních úrazů a nemocí z povolání Generálního finančního ředitelství, zřízené a postupující v souladu se směrnicí č. 3/2017 generálního ředitele nazvané „Zajištění a organizace bezpečnosti a ochrany zdraví při výkonu služby, respektive práce“ ve znění platném v době projednání. Dle čl. 23 odst. 3 výše uvedené směrnice č. 3/2017 za žalovaného jako zaměstnavatele rozhodovala o odškodnění služebního úrazu, po projednání návrhu na náhradu škody před Komisí, ředitelka Sekce ekonomiky Generálního finančního ředitelství, Ing. Mgr. R. N. Komise projednala 1. nárok žalobce na svém jednání dne 7. 8. 2017. Ze záznamu o jednání komise z uvedeného dne jednoznačně plyne, že žalobce předložil k prokázání výše škody, kterou požaduje uhradit, mimo jiné jednak záznam o úrazu a jednak lékařské zprávy ze dne 23. 9. 2016, 4. 11. 2016, 2. 2. 2017 a 23. 5. 2017.
13. Z lékařské zprávy ze dne 23. 9. 2016 vyplývá, že tato byla vypracována Fakultní nemocnicí Ostrava, když z části anamnézy žalobce vyplývá, že tento trpí VAS od mládí.

14. Na základě rozhodnutí Ing. Mgr. N. ze dne 23. 8. 2017 byla žalobci přiznána požadovaná náhrada škody ve výši 129 167 Kč, která mu byla vyplacena spolu s platem za měsíc srpen 2017, a to ve výplatním termínu dne 12. 9. 2017 na bankovní účet žalobce.
15. Žalobce dále uplatnil dne 20. 11. 2019 v souvislosti se služebním úrazem nárok na náhradu škody ve výši 290 219 Kč za období pracovní neschopnosti trvající od 15. 9. 2017 do 22. 6. 2018 (dále také jen „2. nárok“). Nárok byl projednán Komisí na jednáních dne 12. 6. a 15. 10. 2020, na základě rozhodnutí Ing. Mgr. N. ze dne 5. 11. 2020 byla žalobci přiznána požadovaná náhrada škody ve výši 290 219 Kč, která mu byla vyplacena spolu s platem za měsíc listopad 2020, a to ve výplatním termínu dne 11. 12. 2020 na bankovní účet žalobce.
16. Žalobce následně uplatnil dne 25. 4. 2021 v souvislosti se služebním úrazem nárok na náhradu škody ve výši 31 180 Kč za období následné pracovní neschopnosti trvající od 17. 2. 2020 do 16. 8. 2020 (dále také jen „3. nárok“). Komise se na jednáních dne 14. 6. a 15. 7. 2021 seznámila s 3. nárokem žalobce bez rozhodnutí o nároku.
17. Žalobce poté uplatnil dne 27. 6. 2021 v souvislosti se služebním úrazem nárok na náhradu škody ve výši 25 367 Kč za období následné pracovní neschopnosti trvající od 16. 3. 2021 do 31. 3. 2021 a za období následné pracovní neschopnosti trvající od 1. 4. 2021 do 4. 7. 2021 (dále také jen „4. nárok“) a nárok na náhradu škody ve výši 132 482 Kč (dále také jen „5. nárok“). V případě 5. nároku se jednalo o ztrátu na výdělku ze služebního poměru, kdy ztráta na výdělku představuje rozdíl mezi průměrným výdělkem před služebním úrazem a výdělkem dosahovaným po služebním úrazu z důvodu povolené kratší služební doby za období od 25. 7. 2018 do 18. 9. 2018 a od 19. 12. 2018 do 15. 3. 2021. Komise se na jednání dne 15. 7. 2021 seznámila se 4. a 5. nárokem žalobce, bez rozhodnutí o nároku. Dle záznamu z jednání komise ze 14. 6. a 15. 7. 2021 Komise pojala pochybnosti ve věci služebního úrazu žalobce. Za účelem posouzení a zodpovězení odborných otázek Komise zadala zpracování znaleckého posudku. Dne 14. 12. 2021 vypracoval MUDr. J. B., znalec pro základní obor zdravotnictví, odvětví pracovní úrazy a nemoci z povolání a posudkové lékařství, znalecký posudek.
18. Komise se na jednání dne 24. 1. 2022 seznámila se znaleckým posudkem MUDr. J. B., z něž vyplynulo, že pracovní neschopnost žalobce v období od 15. 9. 2017 do 22. 6. 2018, v období od 17. 2. 2020 do 16. 8. 2020, v období od 16. 3. 2021 do 4. 7. 2021, jakož ani zkrácení služební doby v období od 25. 7. 2018 do 18. 9. 2018 a od 19. 12. 2018 do 15. 3. 2021 nejsou v příčinné souvislosti s pracovním úrazem žalobce ze dne 9. 9. 2016. První pracovní neschopnost, tj. v období od 13. 9. 2016 do 12. 5. 2017 lze uznat maximálně v délce 10 týdnů, neboť šlo o lehký úraz, spočívající v podvrtnutí bederní páteře, čemuž odpovídá i bodové hodnocení bolestného ve výši 20 bodů, který nezanechal žádné posudkově významné následky, s průměrnou délkou pracovní neschopnosti 3-5 týdnů, když u potíží s páteří již před úrazem lze připustit délku dvojnásobnou.
19. Na základě výše uvedeného znaleckého posudku Komise navrhla zrušení obou dříve vydaných rozhodnutí, tj. rozhodnutí ze dne 23. 8. 2017, kterým byla žalobci přiznána požadovaná náhrada škody ve výši 129 167 Kč (1. nárok) a rozhodnutí ze dne 5. 11. 2020, kterým byla žalobci přiznána požadovaná náhrada škody ve výši 290 219 Kč (2. nárok). Zrušení obou uvedených rozhodnutí schválila Ing. Mgr. N. rozhodnutím ze dne 1. 2. 2022.

20. Poté měla Komise znovu projednat všech 5 nároků na náhradu škody uplatněných žalobcem. Na jednání Komise dne 23. 2. 2022 ale k projednání nároků žalobce nedošlo, jelikož na základě interního rozhodnutí Porady vedení Generálního finančního ředitelství ze dne 22. 2. 2022, učiněného ve vazbě na aktuální judikaturu, byl změněn procesní postup při projednávání nároků na náhradu škody z titulu odpovědnosti zaměstnavatele. Nově o náhradě škody rozhoduje služební orgán v souladu s ustanovením § 159 odst. 1 zákona o státní službě. Před zahájením řízení o náhradě škody je zásadně nárok státního zaměstnance projednán před Komisí, kdy výsledkem může být uzavření dohody o náhradě škody. V případě, že k uzavření dohody nedojde, postoupí Komise uplatněný nárok příslušnému služebnímu orgánu, který zahájí řízení o náhradě škody ve smyslu § 42 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s. ř.“). Komise dospěla k závěru, že v dané věci není perspektivní navrhnout žalobci uzavření dohody o náhradě škody a uplatněné nároky žalobce postoupila k vyřízení služebnímu orgánu.
21. Dne 26. 5. 2022 bylo zahájeno správní řízení o nárocích na náhradu škody, a to o všech pěti nárocích vznesených žalobcem v souvislosti se služebním úrazem ze dne 9. 9. 2016. Ředitel Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj jako prvostupňový služební orgán dospěl k závěru, že ze všech pěti požadovaných nároků žalobce je v příčinné souvislosti se služebním úrazem pouze pracovní neschopnost žalobce nastoupená dne 13. 9. 2016, a to pouze v délce 10 týdnů, tedy do 22. 11. 2016. Pracovní neschopnosti a zkrácení pracovní doby po datu 22. 11. 2016 nesouvisí se služebním úrazem žalobce, ale s jeho obecným onemocněním. Prvostupňový služební orgán svým rozhodnutím ze dne 18. 5. 2023, č.j. 2531961/23/3200-00061-810276, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 26. 5. 2023, č.j. 2653323/23/3200-00061-810276, rozhodl tak, že žalobce má právo na náhradu škody pouze ve výši 51 016 Kč; ve zbytku byl návrh žalobce zamítnut. K odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 8. 2023, kterým žalobcovo odvolání zamítl a přezkoumávané rozhodnutí potvrdil.
22. Ze spisu dále vyplývá, že dne 2. 6. 2023 vyzval žalobce prvostupňový služební orgán k vrácení částky 368 370 Kč jako rozdílu již vyplacených částek na náhradě škody a částkou, která byla žalobci přiznána pravomocným rozhodnutím. Žalobce výzvu neakceptoval; služební orgán tak zahájil dne 15. 9. 2023 řízení ve věci služby o povinnosti žalobce zaplatit ČR částku 368 370 Kč. Následně rozhodl prvostupňový služební orgán dne 8. 12. 2023 o povinnosti žalobce uhradit ČR předmětnou částku. K odvolání žalobce rozhodl následně žalovaný napadeným rozhodnutím.
23. V něm žalovaný především vyslovil závěr, že žalobce neinformoval Komisi o významné okolnosti, a to, že trpí od mládí vertebrogenním algickým syndromem, který je celoživotním postižením benigního charakteru. Podle žalovaného žalobce vědomě uvedl Komisi v omyl, resp. zamlčel skutečnosti podstatné pro hodnocení úrazu a jeho následků za účelem získání vlastního prospěchu. Takové jednání podle žalovaného vylučuje dobrou víru žalobce.

Posouzení věci krajským soudem

24. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci rozhodl u ústního jednání dne 2. 10. 2024.

25. Podstatná pro posouzení věci byla námitka žalobce, že částky, které přijal v dobré víře jakožto plnění zaměstnavatele na náhradu škody na zdraví, není povinen vrátit, neboť podle § 331 zákoníku práce, který se vztahuje také na služební poměr, vrácení neprávem vyplacených částek může zaměstnavatel na zaměstnanci požadovat, jen jestliže zaměstnanec věděl nebo musel z okolností předpokládat, že jde o částky nesprávně určené nebo omylem vyplacené.
26. Tato námitka je důvodná.
27. Podle § 331 zákoníku práce, který se užije i na věci služebního poměru podle zákona o státní službě, vrácení neprávem vyplacených částek může zaměstnavatel na zaměstnanci požadovat, jen jestliže zaměstnanec věděl nebo musel z okolností předpokládat, že jde o částky nesprávně určené nebo omylem vyplacené, a to do 3 let ode dne jejich výplaty.
28. Judikatura civilních soudů se již mnohokrát zabývala výkladem citované právní normy. Např. v rozsudku ze dne 18. 6. 2019, sp. zn. 21 Cdo 5720/2017 Nejvyšší soud uzavřel, že *„Zaměstnavatel nebo zaměstnanec, který se v pracovněprávních vztazích bezdůvodně obohatil na úkor druhé smluvní strany základních pracovněprávních vztahů, musí obohacení vydat. V pracovněprávních vztazích je ovšem povinnost vydat bezdůvodné obohacení modifikována tehdy, je-li obohaceným zaměstnanec, který by měl vrátit zaměstnavateli neprávem vyplacené částky; v tomto případě musí bezdůvodné obohacení vydat zaměstnavateli, jen jestliže věděl nebo musel z okolností předpokládat, že jde o částky nesprávně určené nebo omylem vyplacené, přijal-li však plnění v „dobré víře“ (protože nevěděl a ani nemohl z okolností předpokládat, že jde o částky nesprávně určené nebo omylem vyplacené), smí si je ponechat. To, zda zaměstnanec věděl nebo musel z okolností předpokládat, že jde o částky nesprávně určené nebo omylem vyplacené, je věcí konkrétního posouzení každého jednotlivého případu; rozhodné skutečnosti v tomto směru je povinen tvrdit a za řízení prokázat zaměstnavatel.“*
29. Také v žalovaném připomenutém rozsudku dne 5. 9. 2014, sp. zn. 21 Cdo 3599/2013 Nejvyšší soud dospěl k závěru, že *„Vydání bezdůvodného obohacení v pracovněprávních vztazích je specifické tím, že vrácení neprávem vyplacených částek může zaměstnavatel na zaměstnanci požadovat, jen jestliže zaměstnanec věděl nebo musel z okolností předpokládat, že jde o částky nesprávně určené nebo omylem vyplacené. Tzv. dobrá víra se může uplatnit jedině, jestliže jde o částky vyplacené neprávem. Tam, kde zaměstnanec pobíral určité plnění po právu a v době jejich výplaty nejde ani o částky nesprávně určené ani o částky omylem vyplacené, se tato subjektivní kategorie nemůže uplatnit, neboť by bylo nelogické a protismyslné zabývat se tím, zda zaměstnanec věděl a mohl z okolností předpokládat, že částky, které legitimně pobírá, které jsou mu vyplácené z legitimního právního důvodu, jsou zároveň nesprávně určené nebo omylem vyplacené.“*
30. Z citované judikatury tedy vyplývá především nutnost posouzení konkrétních okolností každé přezkoumávané věci z pohledu vyplacení požadovaných částek *neprávem*.
31. V projednávaném případě dospěl krajský soud k tomu, že žalobci nebyly částky náhrady škody na základě uplatnění jeho prvního a druhého nároku neprávem. Žalovaný totiž argumentoval nedostatkem dobré víry žalobce z důvodu, že žalobce měl vědomě zamlčet důležitou skutečnost, a sice, že trpí od mládí vertebrogenním algickým syndromem. Tento závěr žalovaného je však v přímém rozporu s obsahem správních spisů.
32. Již z hlášení o úrazu ze dne 16. 9. 2016 vyplývá, že žalobce musel uvést (neboť jinak by se uvedená informace v záznamu o úrazu neobjevila), že již od mládí se léčí na bolest páteře.

Z lékařské zprávy ze dne 23. 9. 2016 přitom jednoznačně z anamnestické části zprávy vyplývá, že žalobce trpí již od mládí VAS, tedy právě vertebrogenním algickým syndromem. Uvedené dokumenty přitom měla Komise k dispozici jako podklad pro své rozhodování při jednání dne 7. 8. 2017.

33. Je tedy zcela zřejmé, že žalobce uvedenou skutečnost **nijak nezamlčel**, naopak, jednak sám uvedl laicky při hlášení úrazu, že se léčí od mládí s bolestmi zad a jednak uvedená skutečnost výslovně vyplývá z lékařské zprávy. Žalobce tak správně namítá, že byl v dobré víře, že mu vyplacená náhrada škody náleží, když předpokládal, že Komise rozhodovala podle platných právních předpisů. Nebylo přitom rozhodně povinností žalobce, aby nad rámec citovaných informací ještě upozorňoval Komisi, že uvedenými bolestmi trpí. Bylo lze rozumně předpokládat, že k posouzení jím vzneseného nároku bohatě postačí informace, které poskytl a které byly součástí podkladové dokumentace.
34. Z okolností věci je tedy nasnadě, že žalobce nemohl jakýmkoli způsobem předpokládat, že jde v jeho případě o částky nesprávně určené nebo omylem vyplacené. Z uvedeného důvodu nemůže žalobce v souladu s § 331 zákoníku práce stíhat povinnost vrátit jemu vyplacení částky.
35. Nad rámec uvedeného krajský soud podotýká, že pokud se žalovaný ve svém vyjádření dovolával toho, že rozhodnutí o vyplacení náhrady škody *byla následně zrušena* a staly se vyplacené částky neprávem vyplacenými, avšak nikoliv proto, že zde v době jejich výplaty nebyl právní důvod pro jejich výplatu, nýbrž proto, že tento důvod dodatečně odpadl, je třeba poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2024, č. j. 8 Ads 111/2024-43, který ve věci sporu žalobce týkající se rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2023, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Generálního finančního ředitelství, ředitele Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 18. 5. 2023, č.j. 2531961/23/3200-00061-810276, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 26. 5. 2023, č.j. 2653323/23/3200-00061-810276, tedy rozhodnutí ve věci nároku žalobce na náhradu škody, dospěl k závěru, že rozhodnutí ředitelky sekce ekonomiky, potažmo Komise, ve věci nároků žalobce na náhradu škody byla nicotná. Rozhodně tak nelze mít za to, že rozhodnutí o výplatě nároků na náhradu škody žalobce byla zrušena a že by tak odpadl důvod, pro který byly částky vyplaceny.

Závěr a náklady řízení

36. Krajský soud s ohledem na shora uvedené dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nezákonné, a proto jej podle § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém tento bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
37. O náhradě nákladů řízení mezi žalobcem a žalovaným bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce byl v řízení procesně úspěšný a vzniklo mu tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:

a) zaplacený soudní poplatek

3 000 Kč

b) náklady právního zastoupení advokátem

- odměna advokáta za zastupování
v řízení ve výši 3 100 Kč / úkon při
těchto úkonech právní služby:
 - 1) příprava a převzetí věci § 7, § 9 odst. 4 písm.
d)
 - 2) sepis žaloby
 - 3) účast u ústního jednání dne 2. 10. 2024 vyhl. č. 177/1996 Sb.9 300 Kč
- paušální náhrada hotových výdajů
advokáta ve výši 300 Kč / úkon § 13 odst. 4
při shora uvedených úkonech právní
pomoci vyhl. č. 177/1996 Sb. 900 Kč

*Celkem včetně DPH 21% (vyjma soudního
poplatku)*

15 342 Kč

Soud uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení uvedenou částku, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění k rukám advokátky, která žalobce v řízení zastupovala. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 2. října 2024

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu